

Un binom inteligent

Janet Nică

Tăioasă, ca o răzbunare de critic literar, poezia lui Florentin Smarandache te ține încordat la maxim gorki. Pe tavanul mahalalei – închipuire de cer – s-a împletit un text din cocleți de argou unde zac nori de istețime nărăvașă din care plouă ninsori în averse fără aversiuni. Fante fantezist de mahala, vână de petrol fără vină, untul pe felia doxei de la orice colț de stradă – cine altul decât Florentin, ăl mai Smarandache dintre Smarandachi.

Meseriaș ilustru până la lustru, corigent la Normă, dar premiant la dulcile abateri cu dezbateri, șmecher din tableie în tableie, cu o cultură de in (in – cultură), își cere, simandicos, scuze de la muza artelor pentru bătaia de joc a jocului cu bătaie lungă-scurtă.

Un anormal normal care normalizează un paradis responsabil, răspunzător de parascoveniile paradoxului. Florentin Smarandache, nagăț de trotuar, grade-n budoar și-n vocabular, țambalagiu de ocazie, pune cuvintele să joace malagamba, fără teamă de frică, scrie poezii greșite să nu le înțeleagă decât instinctul pus pe ciorovăială.

Prin venele închipuirii sale circulează Poezia, bagaboanța, pițipoanca, fleorțoțina, madama.

Anton Pann este argat la umbra deștelui său ăl mic și umblă desculț de zaharia stancu, cu greieri în cap, să-i intre, de nevoie, în voie. Limba română, joacă, vrea-nu-vrea, după muzica bleomangri cu picățele care curge ca o piftie din naiul-buhaiul-raiul lui Florentin Smarandache, dând la iveală meșcheria poetului.

Bulibașă de sintagme argoticești, Smarandacul dacului literaturizează neliterarul, bagă inverse pe direct, dă cu bâta-n garagață, soluționează probleme, problematizează soluții, mustăcește fără mustăți și invită toată crema de pantofi a mahalalei să ia loc în spațiul discursului său, ologul, să facă atac de ... coardă!

Satisfacție și bâză sans frontičres.

În tot ce face, Florentin Smarandache își lustruiește paradoxul, mijlocul – scop, încăpățânarea de-a suge, cu orice preț, fără dispreț, la ugerul cu două contrarii. Rar poet cu simțul des al limbii cel care scrie balade pentru romane și vede că mama-mare este mică.

Singular acest poet care îi dezbracă pe cei goi, care dă tot ce nu are și care are tot ce-i lipsește.

„Cântece de mahala” de Florentin Smarandache este iarmarocul unde tot săracul e zeu, tot amărâtul o duce bine, unde se minte de dragul adevărului și unde fantele, ținându-se de

cioace, pe șestache, dribleză minți disponibile și urechi aflate în concediu.

Impur și simplu, Florin Smarandache este un Caragiale reciclat la limba de briceag a paradoxului ieșit din matcă, asemenea Nilului, odinioară, primăvara.